

• S • G • B • T • B •

• I • G • G • I •

z. B. A. h

W. A.

J. q. 259.

11
DISPUTATIO UNDECIMA
In Augustanam Confessionem
continens

ANTIΘΕΣΙΝ ARTICULI III.

De

COMMUNICA-
TIONE OMNIPRÆSENTIÆ.

Proposita

In Electorali Academiâ wittebergenſi,

PRÆSIDE

JACOBO MARTINI, S.S. Th.

D. & Prof. Primario, Facult. Theol. Seniore,

Templi Arcis Præposito, ac p. t.

Academiæ Rectore,

RESPONDENTE

M. PETRO XZGHEX

Caloviâ-Lufato.

Habebitur in Auditorio Collegii veteris

ad diem 14. Decembr.

WITTEBERGÆ,

Typis Hæredum SALOMONIS AVERBACH,

ANNO M DC XXVIII.

DISERTATIO UNDECIMA
In Augustinam Confessionem

compendi

ANTHONII AUSTRIACI

DE

COMMUNICA-

TIONE OMNIBUS

In Electorali Academia Wittebergensi

publice habita

JACOBO MARTINI S.T.B.

D. & Prof. Philoso. Facult. Theolo. Wittebergensi

Tempore Arcis Leopoldi

Academiae Regiae

Wittebergensis

M. PETRO STEPHANO

Collegio Wittebergensi

Habitu in Collegio Wittebergensi

habitu

In Hildesheimensi Academia

Anno MDCXXVIII

Continuatio.

Becanus cap. 7. de Christo quaest. 4. quinque nostrorum Theologorum argumenta assumit refutanda. Quomodo autem illud praestiterit in prioribus tribus, vidimus praecedente Disputatione: sequuntur nunc quatuor posteriora, quae hac ipsa disputatione contra sophismata Jesuitarum defendemus.

T H E S I S I.

Pergit Becanus §. 11. ad quartam objectionem, quae sumitur ex illo Ephes. 4. v. 10. *Qui descendit, ipse est, qui ascendit super omnes caelos, ut imple-
ret omnia.* Hinc (addit Jesuita) colligunt Lutherani, Christum post ascensionem cepisse esse ubique secundum Humanitatem, quia cepit omnia loca implere. Ideo enim ascendit, ut omnia impleret. Respondet: Sensus Apostoli est alius: nempe Christum prius descendisse ad inferos, ac deinde ascendisse super omnes caelos: ut omnia loca, infima, media, suprema, successivè impleret per suam praesentiam, virtutem, gloriam, victoriam, triumphum: Et sic caperet possessionem sui imperii in omnes creaturas, & tanquam, Rex solenni pompâ inauguraretur. Sic explicat Theophylactus, Oecumenius, Cornelius in Commentario, & S. Bernardus serm. 2. de ascensione Domini. Ubi ait: *Ascendit super omnes caelos, ut adimpleret omnia. Iam enim, cum se Dominum universorum, quae sunt in ter-*

ra & in mari & in inferno probasset, non restabat, nisi ut aeris & cœlorum se esse Dominum approbaret. &c. § 12. Hinc sequitur Lutheranos & sibi ipsi & Apostolo contradicere: sibi quidem, quia docent humanitatē Christi propter unionem hypostaticam esse ubiq₃, ac proinde ab instanti conceptionis, quo facta est unio hypostatica, cepisse esse ubiq₃. Non ergo post ascensionem cepit esse ubiq₃. Apostolo autem, quia Apostolus dicit, Christum secundum humanitatem ascendisse ad inferos: Ergo prius non erat apud inferos. Item ascendisse ad cœlos; Ergo prius non erat in cœlis. Ergo vi unionis hypostaticæ non erat ubiq₃.

I I. In responsione hac ad quatuor potissimum est attendendum 1. *Ad successivam locorum impletionem fictam.* Quam verò dudum Doct. Æg. Hunnius super cap. 4. Epist. ad Eph. part. 2. refutavit his ipsis verbis: Sed quis crederet Spiritum Sanctum de ascensu Christi ex allegati Psalmi occasione differentem, circa hæc minutiora fuisse occupatum, ut ostenderet, quomodo successivo motu perambulasset Dominus loca infera, media & supera? neglecta interim ac prætermisâ exaltatione Christi ad dextram DEI, quam Scriptura aliàs cum ascensionis articulo subinde connectit. Præterea, hujus perambulationis respectu, nondum dici posset, omnia implere loca, sed ea tantum, quæ locali motu peragrasset, reliqua infinita, quæ suo corpore hoc modo non perambulasset, ab hac impletione essent excipienda. Quin hæc ipsa, in quibus fuisset vel in ascensu suo vel in descensu, rursus evacuasset, deserendo illa, & ad alia subinde progrediendo. Ita neque successivè loca peragrasset omnia; sed (respectu multitudinis locorum in toto universo) paucissima duntaxat: neque ea ipsa, in quibus aliquando affuisset, eodem tempore impleret omnia; sed simul & semel unum duntaxat, desertis, ut dictum est, & evacuatis cæteris. Ad hæc, quoniam propositum est Paulo explicare, quo pacto Christus in cœlos ascendens & DEI dextra exaltatus, juxta Petri expositionem effuderit in Ecclesiam suam dona Spiritus Sancti, quid obsecro ad scopum hunc Pauli hæc insulsa.

fulsa & inepta interpretatio de locorum successivâ impletione locali facit quicquam? Nihil prorsus; sed est planè, ut à scopo, sic à mente Apostoli, aliena, & proinde inter adversariorum ἀπεροδιόνου rejicienda. Denique si maximè admitteretur glossa: nihilominus hoc etiamnum inexpeditum & inextricatum relinqueretur, quod ejusmodi ascensu nondum SUPRA omnes omninò cœlos, quicumque vel in hoc vel futuro seculo nominantur, ascendisse crederetur Dominus: sed relinqueretur in eo cœlo, de quo pars adversa litigat; idque non judicaretur Christus suo ascensu & exaltatione transcendisse. Quare ne sic quidem satisfaceret Pauli verbis, qui Christum OMNES cœlos, sive corporeos sive spirituales dicas aut statuas, transcendere palàm asseverat, & quidem, quemadmodum Eph. i. exponit, sive illi referantur ad hoc præsens sive ad futurum sæculum: Omnes, omnes, inquam, nullo uspiam exempto.

III. Secundò attendendum est ad *concessionem Becani veni*, quâ concedit, per illam ascensionem Christum secundum Humanitatem accepisse possessionem sui imperii in omnes creaturas, & tanquam Regem solenni pompâ inauguratum esse. Eo namque Jesuita nostram sententiam de communicatione omnipotentiae simul & omnipræsentiae confirmat: suam verò à fundamento labefactat & subruit, ut ibidem loquitur Hunnius. Nam, imperium hoc in omnes creaturas, conjunctum est cum operatione omnium in omnibus, quæ citra omnem dubitationem est actio solius increatae potentiae: quæ (potentia increata) si Christo, quæ est Homo, communicata realiter non est: quomodo, quâ homo, omnipotenter agere; hoc est, omnia in omnibus operari poterit? Et si concedat, λόγον jam juxta carnem quoque suam operari universa: quidni hoc ipso præsentiam quoq; illius apud cunctas creaturas stabiliat? Quàm enim esset phantastica imaginatio, si λόγος præsens præsentem administraret creaturas per Humanitatem, omni modo reali absentem ac remotam? Qua ratione principium, à quo oritur hæc gubernatio, nempe λόγος; & terminus,

In quem tendit, nempe creaturæ, essent sibi invicem præsentia :
atque interim id, quod tertium intervenit, & per quod illa gu-
bernatio efficitur, nempe humana λόγος natura, omni modo
καὶ εἰς αὐτὴν abesset?

IV. Absurdam hanc Phantasiam ut effugiamus, statui-
mus, præsentem λόγον creaturas præsentem per humanitatem
itidem in dextra Majestatis præsentem regere & gubernare. Et
vox illa (dicit porro Hunnius in cap. 4. ad Eph.) implendi πρῶ-
τως quidem præsentiam implentis seu operantis designat : δε-
τέρως autem seu secundariò præsentis operationem declarat.
Ideò enim & Locorum fit mentio, cum inferiorum tum supe-
riorum, in descriptione impletionis hujus, ut præsentia in o-
mnibus locis designetur : non illa successiva & localis, sed per-
sonalis, & juxta modum dextræ DEI descripta, præsentia : si-
cut ex testimonio Jeremiæ 23. est evidens, quid implere omnia
significet, dicente ibi Domino : *Numquid non cælum & terram
ego impleo ?* Id ipsum his immediatè præcedentibus dilucidius
reddit, cum ait : *Nonne DEUS IN PROPINQUO ego sum,
& non Deus à longè ?* Ubi Domino idem est, implere omnia, & in
propinquo adesse omnibus. Eodem modo accipitur Sap. 1.
Spiritus Domini replet orbem terrarum : Ubi similiter replendi vox
non nudam operationem sine operantis præsentia notat ; sed
præsentiam primò, dehinc præsentis operationem.

V. Tertio attendendum est ad quorundam Patrum à
Jesuita allegatorum autoritatem, Nam Theophylacti & Oecume-
nii interpretationes tantum abest, ut hanc nostram sententiam
& textus interpretationem impugnent, ut firmiter eam con-
firmant. Ille enim sic reddidit sensum Apostoli : *Ut omnia im-
pleat dominatione, operationeque, idque in CARNE. Quando-
quidem DIVINITATE JAM ANTEA CUNCTA IM-
PLERET.* Hic verò ita scribit *Etenim nuda Divinitate olim
omnia implebat, & incarnatus descendit & ascendit, ut omnia
μετὰ σαρκὸς cum CARNE IMPLERET.* Verba etiam
Bernhardi eodem planè modo sententiam nostram confirmant :
quippe quæ per omnia cum Theophylacti & Oecumenii dictis
consentiunt.

VI. Quar-

VI. Quartò attendendum est, ad contradictionem nobis affectam. Quandoquidem nos omnipræsentia causam solitariam non facimus unionem hypostaticam; sed hanc, quæ primum fundamentum est, & sessionem ad Dextram DEI, quæ addit complementum? Uti etiam nulla est consequentia, Christus secundum humanitatem descendit ad inferos: ergo prius non erat apud inferos: Item, ascendit ad cælos: Ergo prius non erat in cælis. Quandoquidem distinguendum est inter illocalem præsentiam, quam habet humanitas ex unione personali: & inter localem, quam habet ex conditione propriæ naturæ. Secundùm hanc ascendere potest & descendere, manente immotâ illâ: Uti etiam in divinis absurdum non est, de eo, qui ubique est, affirmare, quod alio modo ascendat & descendat. *Gen. 11. v. 5. 7.* Humana itaq; natura, licet non sit Deus; tamen modo divino ubiq; esse à nobis asseritur. Ergo si de Deo simplicissimo dici potest, quod descendat & ascendat: Ergo multo magis de humanâ naturâ, quæ, in λόγῳ subsistens, duplicem habet conditionem, ut patet: quod de DEO dici nequit.

VII. Porro Becanus §. 13. Quintam objectionem sumit ex illo, quod Christus sedere dicatur ad dextram DEI *Rom. 8. vers. 34. Christus Jesus, qui est ad dextram DEI.* Et *Coloß. 3. v. 1. Quæ sursum sunt querite, ubi Christus est, in dextra DEI sedens.* Et *Heb. 1. v. 13. Sede à dextris meis.* Hinc etiam colligunt, inquit, Christum secundum Humanitatem esse ubique; Quia sedet ad dextram DEI Patris, quæ est ubique. Respondeo (addit) duplex est explicatio illius sessionis. Una, quod per dextram DEI intelligatur beatitudo eterna. Ita Hieronymus in cap. 1. ad Eph. & Augustinus lib. de Fide & Symbolo cap. 7. & lib. de Agone Christiano cap. 26. qui non solum Christum, sed etiam alios beatos vult sedere ad dextram DEI, juxta illud *Eph. 2. 6. Consedere nos fecit in cælestibus in Christo.* Et *Matth. 25. 33. statuet oves à dextris suis: hædos autem à sinistris.* Hæc explicatio nihil favet ubiquitariis. Altera est probabilior, quod
per

per dextram DEI intelligatur equalitas potentia, gloria, & Majestatis Dei, ut sensus sit, Christum sedere ad dextram DEI, id est, equalem esse Deo in potentia, gloria & Majestate, vel pari potentia, gloria, & Majestate regnare, & gubernare cum Deo patre. Ita Athanasius, Basilius uterque Cyrillus, Damascenus, Chrysostomus, Ambrosius, & alii apud Bellarminum lib. 3. de Christo cap. 15. Hæc expositio videtur favere Lutheranis; sed reverà non favet. Tametsi enim hæc equalitas data sit Christo homini; non tamen data est illi in humanitate, sed in persona verbi. Non enim factum est, ut humanitas in se ipsa sit equalis Deo in potentia, gloria, & Majestate; sed ut sit humanitas personæ Verbi, quæ habet equalem potentiam, gloriam & Majestatem cum personâ Patris. Vide supra quest. 3. §. 2.

II X. Respondemus ad primam explicationem, illam pro nobis nihil facere, cum planè falsa & erronea sit, & ab ipso Bellarmino, loco à Becano allegatò, rejiciatur: & ipse Becanus cum Bellarmino fateatur, posteriorem esse probabiliorem. Si verò autoritate Patrum res expedienda est, nos pro nobis, & posteriore sententiâ, cum Bellarmino multò plures allegare possumus: nempe Athanasium, serm. 2. contra Arianos, Basilium libro de Spiritu Sancto. cap. 6. Cyrillum Hierosolymitanum. Catechesi 14. Cyrillum Alexandrinum lib. 12. thesauri cap. 7. Damasc. lib. 4. de Fide orth. cap. 2. Leonem serm. 1. & 2. de ascensione, Chrysostomum quoq; Theodoretum, Theophylactum, Oecumenium in cap. 1. ad Hebr. & cap. 1. ad Ephes. Ambrosium lib. 2. de Fide cap. 4. & in cap. 1. ad Ephes. &c.

IX. Quod Augustini attinet autoritatem, qui non solum Christum, sed alios quoque beatos vult sedere ad dextram DEI; respondemus, errorem illum non levem esse, quippè pugnantem cum manifestâ scripturâ, quæ expressè tradit Heb. 1. quod collocatum esse & sedere ad dextram DEI, adeo competat Christo soli, ut ne angelorum quidem ulli dictum sit unquam: sede à dextris meis. Loco ex Epist. ad Ephes. 2. vers. 6. allegato, nihil probatur: quandoquidem in illo nulla omnino mentio injicitur dextræ DEI: sed pergit Apostolus amplificare

care

care beneficium Dei, nobis præstitum: quo non solum à for-
midabili morte peccati & damnationis nos redivivos voluit;
sed, quod majus est, fecit nos unà cum Christo sedere inter cœ-
lestes & in eandem vitam æternam collocavit in cœlestibus. Sic
Matth. 25. vers. 33. nihil quoque agitur de sessione ad dextram
Dei, sed de immensâ dissepatione piorum ab impiis: quæ
præcedet sententiam ultimam finalem & nullis unquam secu-
lorum seculis retractandam, quâ illis, qui à dextris constituti
sunt, regnum æternum decernitur ac possidendum traditur:
quod certè fieri non posset, si hîc de sessione ad dextram Dei
ageretur: quippe quæ summæ beatitudinis realis & propria
possessio est.

X. Quocirca posterior sententia non tantum est proba-
bilis, sed certa, firma, immota & apodictica: quæque non
tantum nobis Lutheranis favere videtur; sed omnino favet, &
nos in fide nostrâ ἀμεταπτότως constituit, quod nimirum Chri-
sto secundum humanam naturam per sessionem hanc ad dextram
Dei, data sit infinita potentia: ut majestate Divinâ regnet & gu-
bernet omnia. Ubi interim libenter concedimus, quod datio il-
la non sit facta extra personam, sed in personam Verbi: neque in
humanitate, ita, ut ex divinâ naturâ in humanam naturam sit
transfusa, quæ non communicatio esset, sed humanæ naturæ
abolitio, & in divinam transmutatio: neque ita ut humanitas
in se ipsa sit æqualis Deo in potentiâ, gloriâ, Majestate: quod
rursus esset humanitatem in divinitatem transformare: neque
tamen propterea datio illa, cum Beçano & Jesuitis, facta dicen-
da est solum ut sit humanitas personæ Verbi, quæ habet æqualē
potentiam, gloriâ & majestatem cum persona Patris: Nam
hoc modo datio illa facta esset personæ, vel secundum divinam
naturam: Quod falsum, cum illi in tempore nihil dari possit.
Vel πρώτως personæ sive substantiæ, & δευτέρως humanitati
propter personam. Quod itidem falsum: cum πρώτως datio
hæc tangat humanitatem, & propter hanc, personam, cujus est
humanitas. Nam si πρώτως datio hæc ad personam referatur,
tum non potest fieri, quin simul πρώτως ad divinam naturam
B refe-

referatur, cum qua persona sive substantia simpliciter idem est, imò referatur etiam *πρώτως* ad generationem sive nativitatem æternam quæ à personâ *λόγος* tantum ratione distinguitur: sicque rursus ab æterno facta esset hæc sessio, & divinæ Majestatis communicatio: quod rursus falsum; cum hæc sessio in tempore ceperit: Ergo ut *λόγος* humanitate suâ elevatus est ad dextram Dei; sic quoque illa ipsa humana natura in se accepit, per communicationem illam, summam ac divinam Majestatem: ut *λόγος* jam per illam suam humanitatem regat & gubernet omnia, quæ sunt in cælo & in terra.

XI. Infertur inde humanæ naturæ cum divinitate æquatio? Nequaquam. 1. Quia humana natura per illam communicationem neque persona *λόγος* facta est, neque natura divina. Jam verò persona tantum divina personæ divinæ propter Identitatem naturæ æqualis, & natura divina cum omnibus suis *ιδιόμασι* communis esse dicitur omnibus tribus Deitatis personis, propterea, quod omnibus personis sit una hæc individua natura, proindeque tres ille unus Deus. 2. Quia humana natura illam Majestatem non habet à se, & subjectivè in se; sed à divina unita natura tantum per communicationem. Quia enim humana natura in unionem personæ recepta est, ipsique substantiæ divinæ communicata, ideoque cum divinâ *τὸ λόγος* naturâ unita, necessario quoque quædam secuta est naturæ divinæ & Idiomatum communicatio; quippe sine qua unio personalis non est unio personalis sed tantum accidentalis, nempe talis, qualis fuit assumptio speciei humanæ, quâ Filius Dei in veteri Testamento apparuit Abrahamo, ipsum hospitio invitanti & excipienti *Genes. 18. vers. 1. 2.* Quæ à Becano disputantur supra quæst. 3. §. 2. illa examinata & refutata sunt disputatione nostra octava.

XII. Pergit Becanus §. 15. *Dices. Hoc factum est in instanti Incarnationis, quando humanitas Christi unita fuit personæ verbi: Apostolus autem loquitur de sessione ad dextram Dei Patris, quæ contigit post ascensionem. Respondeo in illa sessione duo spectari debent. 1. æqualitas Christi cum Deo Patre. Hæc illi data est in instanti*

instanti Incarnationis. 2. Manifestatio illius equalitatis. Hec facta est per ascensionem, quando Christus, tanquam victor, & triumphator, cum solenni Pompa ascendit in cælum. Tunc enim cepit, quoad externam celebritatem, sedere à dextris Dei Patris, id est, tunc cepit agnosci & honorari tanquam Deus, ut patet ex illo Philipp. 2. vers 9. Propter quod & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod est supra omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cælestium, terrestrium & infernorum; & omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus est in gloria Dei Patris. Nota, ut omnis lingua confiteatur, Christum esse in gloria Patris, quod antea confessus non erat, quia antea non innotuerat omnibus.

XIII. Ergo Becanus in sessione hac initiò distinguit inter æqualitatem Christi cum Deo Patre, & ejus manifestationem: & deinde illam, addit, datam esse Christo in instanti incarnationis. Verùm, negamus nos in instanti incarnationis datam esse Christo æqualitatem cum Deo Patre. Vel enim data est illi secundum personam sive subsistentiam: vel secundum divinam naturam: vel secundum humanam naturam: Non secundum subsistentiam: quandoquidem, juxta illam ab æterno Christus sive λόγος æqualis fuit Patri, ut non opus fuerit demum in tempore, & quidem in puncto incarnationis illum fieri Patri æqualem. Non secundum divinam naturam: quippe secundum quam non tantum ab æterno fuit æqualis, sed plane idem, cum Patre nempe idem & unus Deus. Non secundum humanam naturam: Nam licet ipsa assumpta sit in personam & subsistentiam λόγος, & quoad actum primū Majestas divina illi communicata fuerit statim in puncto incarnationis: mansit tamen humanitas, & sic inæqualis Patri: Ergo æqualitas cum Deo patre in tempore, & quidem in puncto incarnationis, humanitati non est communicata. Nam æqualitas hæc est ex identitate essentia: sic persona τῆς λόγος vel ὁ λόγος dicitur æqualis

Deo Patri; quia habet cum Patre unam eandemq; indivisam
essentiam, adeo, ut secundum hanc λόγος & Pater sint unus
essentia & numero Deus. Si ergo humanae naturae communi-
cata est haec aequalitas, tum κατὰ μέθεξιν erit communicata
divina natura eidem humanitati, ut communicata est substan-
tia τῷ λόγῳ, sic verò humanitas non amplius erit humanitas,
sed ipsa divinitas, quod absurdum.

XIV. Ad aequalitatem ergo illam obtinendam non suf-
ficit communicatio κατὰ σῶμασιν: sed requiritur com-
municatio essentiae κατὰ μέθεξιν: quippe in qua haec aequalitas
unicè fundatur. Cum vero illa implicet contradictionem,
faciatq; ut natura, quae est humanitas, non sit humanitas, pla-
nè impossibilis est.

XV. Tandem quatenus illa aequalitas est idem cum es-
sentia divina, dicere possumus, quòd, quia essentia divina est
κατὰ σῶμασιν communicata humanitati; sic quoq; illi com-
municata sit illa aequalitas, sed ita, ut illam non denominet:
cum, ut divina essentia, quatenus talis, non operetur per hu-
manam naturam, proindeq; illam non denominet: sic neque
relatio haec & aequalitas nihil per humanitatem operetur, pro-
indeq; nec ipsam denominet.

XVI. Quod porrò attinet hujus Majestatis divinae &
aequalitatis manifestationem: concedimus quidem, quòd per-
sonae Christi aequalitas cum Deo Patre per resurrectionem, a-
scensionemq; & sessionem ad dextram Dei omnium evidentissi-
mè sit manifestata & declarata. Si enim non fuisset aequalis
Deo Patri, & sic cum illo unus verus Deus, resurgere à mor-
tuis, ascendere in caelum, & sedere ad dextram Dei non potuis-
set. Verum ratione humanitatis non nuda fuit communica-
tae divinae Majestatis manifestatio; sed insuper humanitatis in
solum Majestatis divinae, & ad caelestis regni possessionem e-
vectio, divinaq; potestatis ac Majestatis per unionem hyposta-
ticam acquisitae, plenariae usurpationis adeptio.

XVII. Quod attinet dictum ad *Philip. 2 vers. 9.* loqui-
tur quidem illud de Christo, sed principaliter secundum huma-
nitatem

nitatem considerato, uti illud eruditissimis & planè apodicticis argumentis demonstrat Doct. *Aegy. Hunnius* super hunc locum.

XIIX. Progreditur *Becanus* §. 16. ad sextam objectionem, desumptam ex illo Matth. 18. v. 20. *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio illorum.* Et cap. 28 v. 20. *Ego vobiscum sum omnibus diebus, usq; ad consummationem seculi.* Respondet Jesuita: *Hinc solum colligitur, Christum adesse omnibus bonis & fidelibus per suam gratiam & directionem; non tamen per presentiam corporalem.* Nam si Christus loqueretur de presentia corporali, non tantum adesset bonis, sed etiam improbis, secundum expositionem Lutheranorum; quod tamen est alienum à mente Christi. Hic iterum patet, Lutheranos & sibi ipsis, & Christo contradicere. Sibi, qui paulò ante asserbant, Christum post ascensionem cepisse esse ubique. At hic contendunt, eum antea fuisse ubique. Christo autem, quia Christus solum asserit, se presentem esse & fore bonis: At Lutherani volunt convincere, presentem esse omnibus, tam bonis, quam malis: Nec tantum hominibus, sed etiam aliis creaturis, quod nullo modo convinci potest, nec ex verbis Christi, neque ex ipsius mente ac intentione.

XIX. Ubi primùm respondemus, non necesse esse, ut ex hoc dicto colligatur, Christum adesse omnibus bonis ac fidelibus, per suam gratiam & directionem; illud enim expressis verbis inibi dicitur. Quod autem addit *Becanus*: *Christum non adesse per presentiam corporalem*: id non ex antecedente infertur: sed potius contrarium inde colligitur; nempe Christum per corporalem suam presentiam adesse. Nam gratia illa, divina est, ut & directio: Quia igitur gratiæ illius applicatio directioq; divina promittitur non immediata, sed per humanam naturam: utique illa extra eam exerceri nequit: uti id supra probavimus. Ratio, quæ additur, nulla est. Nam licet Christus hoc loco non loquatur de omnipresentiâ, quæ cum providentiâ universali juncta est; sed de presentia particulari & gratiosa: Nihilominus gratiosa hæc & particularis illam universalem presentiam præsupponit, nisi subinde ascensum

& descensum Christi absurdè probare & statuere velimus. Quare si universaliter præsens est Christus cum suo corpore omnibus creaturis; utique & particulariter cum suo corpore adest Ecclesiæ & piorum cœtui. Est enim præsentia hæc divina. Ut ergo in divinis universalis præsentia est fundamentum particularis; cum nihil ab universali differat, quàm gratiosâ actione; sic quoque universalis præsentia humanitatis Christi est fundamentum particularis præsentia gratiosæ: cum hæc duntaxat per gratiosam actionem modificetur & specialis reddatur. Quare ex multipræsentia illa gratiosâ, infallibili consequentia, colligimus præsentiam universalem apud omnes creaturas. Corporali itaque præsentia universali malis simul ac bonis adest Christi humanitas: Corporali verò præsentia gratiosa tantum adest piis ac bonis. Falsum ergo est, nos corporalem præsentiam & universalem præsentiam facere reciprocas, & æquales; cum illa universalis & particularis esse queat.

XX. Cæterum nobis non contradicimus: quandoquidem dicta illa interpretamur ac intelligimus propriè de statu exaltationis. Neque Christo contradicimus. Nam licet Christus agat de præsentia particulari: verissimâ tamen consequentia inde colligi ac demonstrari potest præsentia universalis, ut probatum. Simplex enim hujus negatio, nulla est probatio, sed ludicra nugatio.

XXI. Tandem §. 17. proponit septimam objectionem ex quibusdam Patribus sumptam: qui videntur favere ubi-quitati, præsertim *Chrysostomus, Augustinus, Cyrillus, Ambrosius, Hieronymus & Gelasius*. Sed (addit Becanus) *reverâ non favent, ut ostendit Bellarminus lib. 3. de Christo cap. 18.* Quare operæ precium erit, ordine singula Patrum loca, ut à Bellarmino allegata sunt, & contra nostros Theologos explicata, vel potius depravata, videre & examinare.

XXII. *Nonum argumentum*, inquit Bellarminus, *ex Patribus. Ac primò proferunt Chrysostomum hom. 17. in Epist. ad Hebr. sic dicentem de Christo: Quid dices, inquit, nisi ino-
trave.*

*traverit in cœlum, non apparebit Deo, qui ubiq;
est, & omnia implet ? Respondeo (addit Jesuita) in ver-
bis sequentibus esse solutionem. Intueris, inquit, quia car-
nis hæc sunt omnia. ? Quibus verbis Chrysostomus docet,
Christum, qui ut Deus, ubiq; est, tamen secundum carnem debuisse
intrare in cœlum, ut appareat vultui Dei pro nobis, quia secundum
carnem non erit in cœlo, antequam ascenderet.*

XXIII. Respondemus, nos non negare, quod de a-
scensione secundum carnem loquatur Chrysostomus : Verum
Christum secundum humanam naturam ante illam ascensio-
nem nullo modo fuisse in cœlo, vel divinam Christi naturam
ante abitum illum fuisse vel in cœlo, vel etiam ubique sine hu-
manitate sive extra humanam naturam, hoc non Chryso-
stomus dicit, sed additamentum Bellarmini est, quod forsitan
nunquam Chrysostomo in mentem venire potuit ; cum ipse
addat rationem, cur visibiliter & localiter in cœlum ascende-
rit Christus : non hanc, ut esset in cœlo cœlique loco certo in-
clusus : Nequaquam : Non enim ignorabat orthodoxus hic
Pater, quod quidem penetraverit Christus juxta carnem suam
in cœlum, sed ita, ut sublimior cœlis sit factus, & intra velum
in sanctissimam quasi partem tabernaculi seu regni cœlestis,
nempe in thronum ipsum Majestatis divinæ sit intromissus.
Quare hanc subnectit rationem, ex Apostolo petitam, nempe
ut appareret vultui Dei pro nobis : quæ pars est Majestatis Christi:
quæ non est locus certus, sed est potestas, omnia implens. Sen-
sus itaque est : Christus, licet sit ubique Deitate sua, tamen
suâ carne ascendit in cœlum, & quidem in illud cœlum, in quo
coram conspectu Majestatis ipsius Dei compareat. Per hoc
verò cœlum, ut non Epistola ad Hebræos, sic neque Chryso-
stomus intellexit aliquod locale cœlum extra totum mundum,
ut Jesuitæ cum Calvinianis otiosè somniant ; sed in illud spi-
rituale, ubi est facies Dei, quæ profecto non minus est in regio-
ne elementari, quam in ætherea : sicut & Deus ipse, qui cum
suâ facie & dextra ubique est. Omnino ergo dicit Chryso-
stomus

mus hac secundum carnem intelligenda esse. Sed quæ? Sanè non tantùm quòd ascenderit: sed etiam quòd ascenderit in cœlum, & quidem illocale, nempe in quo faciem Dei intueatur: Quod sanè cœlum creatum nequaquam est, sed cœlum Dei majesticum, omnipræsens & nulli loco inclusum.

XXIV. Pergit Bellarminus: *Secundo proferunt Cyrillum Epist. 5. ad Successum: Dei, ut dixi, inquit, proprium corpus existens omnia humana transcendit. Item lib. 12. in Johann. cap. 32. explicans de vestibus Christi, in quatuor partes divisus, & tunicâ indivisâ manente dicit, hoc significare, Christicarnem impartibiliter communicari hominibus omnibus, qui sunt in quatuor mundi partibus: In singulos, inquit, partibiliter transiens unigenitus, & animas & corpora eorum per carnem suam sanctificans, impartibiliter atque integrè in omnibus est, cum unus ubique sit nullo modo divisus. Quod idem ferè iisdem verbis habet Theophylactus in cap. 19. Joh.*

XXV. Respondet Bellarminus, in primo testimonio tantum asserit Cyrillus, corpus Dominicum transcendere dignitate omnia humana: sed non inde sequitur esse ubiq.

XXVI. Replicamus, id omninò inde sequi. Nam ille transitus dignitatis super omnia humana, est ipsa sessio ad dextram Dei, quæ ubiq; est. Quod ipsemet Bellarminus confirmat, quando dicit in sequentibus Cyrillum ipsum explicare, quid sit omnia humana transcendere, nempe factum esse, incorruptibile & vivificum & gloria ineffabili illustratum. Quærimus autem, in quo illa illustratio ineffabilis gloriæ consistat? Profecto in collatione omnis potestatis in cœlo & in terra *Matth. 28. vers. 18.* & impletionem omnium *Eph. 4.* Hæc autem est illa ubiquitas, quam nos urgemus, non humanitatis immensitas, ut nobis attingit Bellarminus.

XXVII. Ad

XXVII. Ad alterum locum *Cyrilli & Theophylacti* respondet Bellarminus, *disputare Patres allegatis locis de Eucharistia*. Sed sic ita. Verum patres illi per universalem presentiam, etiam hanc particularem demonstrare volunt hoc modo: Quicumque secundum carnem suam impartibiliter atque integre in omnibus, & sic unus, ubique est nullo modo divisus; ille quoque secundum carnem integre impartibiliter ac indivisus est in Eucharistia: Atqui Christus secundum carnem suam impartibiliter atque integre in omnibus, & sic unus, ubique est nullo modo divisus: Ergo Christus secundum carnem impartibiliter atque integre indivisus est in Eucharistia. Licet igitur Bellarmino concedamus, alium esse modum presentiae, qua caro praesens est in Eucharistia; minime tamen concedendum est, quod haec excludat illam generalem: quippe quae potius illam praesupponit & includit: ut ab illa ad hanc vera fiat illatio. Et quia Patres ita argumentantur, manifestum est, ipsos in Eucharistia omnipresentiam supponere: & ab hac ad illam concludere: Christum tota sua carne in Eucharistia esse; cum tota ac indivisa sua carne sit ubique.

XXVIII. Quod autem Bellarminus concludit omnipresentiam requirere immensitatem, id concedere possumus de modo, quo Deus sive divina natura omnipraesens est: non autem modo illo, quo humana natura omnipraesens dicitur: nempe quatenus Deus sive divina natura per illam ubique operatur. Hic enim sufficit 1. Illocalitas personae, in qua recepta est humana natura 2. Omnipotentia communicata & 3. inde fluens omnipotens operatio. Non ergo humanitas est omnipraesens, quia immensa; Sed quia in illocali persona subsistit, omnipotentiam communicatam habet, ac per illam omnia in omnibus operatur, regit & conservat.

XXIX. Tertio profertur Ambrosius lib. 7. in Luc. cap. 47. in illud: *Si quid supererogaveris, Luc. 10. Quando, inquit, revertis, Domine, nisi in die judicij: nam licet undique sis semper & stans in medio nostrum, non cerneris a nobis, erit tamen tempus, quo universa caro aspiciat te revertentem.*

XXX. Respondet Bellarminus, eundem Christum reversurum in forma humana, quiescit ubiq; in forma Dei, & eundem videri & non videri ratione duarum naturarum, sive formarum.

XXXI. Hæc non responsio sed opinionis Jesuiticæ suppositio est. Quandoquidem plana & manifesta sunt verba Ambrosii, loquentis de Christo, quod secundum illam formam sit ubique invisibiliter, secundum quam videbitur ab omnibus in die iudicii: illa autem forma humana est. Quod indicat evidenter Ambrosius, quando non tantum dicit, quod sit ubique semper, sed etiam quod stet in medio nostrum, & non cernatur à nobis: is autem, qui stat, videndus aliquando sit ab universa carne: Ergo juxta illam naturam stat invisibiliter, juxta quam aliquando se exhibebit visibiliter: quæ non divina sed humana natura est.

XXXII. Quarto Hieronymus in libro contra Vigilantium dicit, agnum Dei, id est, Christum esse ubiq;. Item in Epistola 148. ad Marcellam, proponenti Marcellæ quæstionem de Christo, an post resurrectionem illis XL. diebus alicubi tantum fuerit, id est, in terra, an verò latenter aliquoties ascenderit in cælum & descenderit de cælo, respondet, non fuisse opus Dei filio ascendere & descendere cum semper ubiq; sit. Qua responsione (addit Brentius) aut Hieronymus docuit, Christi corpus semper esse ubiq;, aut certè insignis impostor fuit. Nam de corpore interrogatus fuerat, non de divinitate.

XXXIII. Ad primum locum responder Bellarminus ibidem haberi solutionem. Proinde miram esse Brentii impudentiam, qui ejusmodi loca propterea solum proponit, ut fallat incautos. Hæc enim sunt verba Sancti Hieronymi: Si agnus, inquit, ubiq; est, & sancti ubique esse credendi sunt. Hæc ille. At certum est Sanctos non esse ubiq; simul, sed successivè, id est, posse migrare ad quæ loca voluerint. Cur ergo non eodem modo intelligamus agnum esse ubiq;, hoc est, posse continuo adesse, ubicunq; voluerit.

XXXIV. Nulla necessitas nos cogit, ut ita intelligamus Hieronymi verba: Quandoquidem in Epistola illa (quæ extat

tom. 2.

tom. 2. mihi pag. 121. & seq.) contra Vigilantium disputans demonstrare conatur, sanctos demortuos certo alicui loco non includendos esse. Quare sic adversarium alloquitur: *Tu Deo leges pones? Tu Apostolis vincula injicies, ut usque ad diem Judicii teneantur custodia, nec sint cum Deo suo, de quibus scriptum est: sequuntur agnum quocumque vadit. Si agnus ubique, ergo & hi, qui cum agno sunt, ubique esse credendi sunt.* Scopus ergo Hieronymi est, quod velit contra adversarium suum probare Sanctos ubique adorandos esse, quia sint ubique propterea, quia sint cum agno, qui ubique est: nullo igitur modo contra scopum Hieronymi hæc verba à Brentio sunt allegata.

XXXV. Ad secundum dicit Bellarm. *Hieronymum, cum ait, Filium Dei esse ubique, loqui de sola Deitate.*

XXXVI. Non quidem possumus inficiari, agi eo loci (qui extat tom. 3. sive ultimo Epistolarum mihi pag. 138.) potissimum de divina natura: Interim non ita, ut statuatur, (quemadmodum sibi Bellarminus imaginatur) illa in infinitis locis, & ubi, extra humanitatem: sed id tantum urgetur, quod, licet divina natura tota sit in humanitate; non tamen ad finitatem sit propterea redacta, ut cogatur modo alicujus finiti corporis vel substantiæ de loco in locum migrare. Quia igitur non extra humanam naturam ponat Hieronymus divinam naturam, sed de Dei sermone, & quidem incarnato, dicat, eum non locis posse secari, sed cum ubique sit, totum ubique esse. Et in subsequentibus statim addat: *Erat igitur uno eodemque tempore & cum Apostolis quadraginta diebus, & cum Angelis & in Patre, & in extremis maris sinibus erat, in omnibus locis versabatur, cum Thoma in India; cum Petro Romæ; cum Paulo in Illyrico: cum Tito in Creta: cum Andrea in Achaja: cum singulis Apostolis & Apostolicis viris, in singulis cunctisque regionibus &c.* Quia, inquam, Hieronymus de λόγῳ incarnato ita differat, quæsitus non de divina natura (utpote de qua nullum erat dubium) sed de Christo, ut homine, isto loco Brentius contra Calvinianos uti voluit.

XXXVII. Quinto dicit Bellarminus proferri Augustinum *serm. 14. de verbis Apostol. Sedet, inquit, in cælo, qui ambulat*

bulat in terris, in cælo erat, quia ubiq; Christus, idemq; Christus & Filius hominis & filius Dei: Respondet Bellarminus: Hac omnia de Persona dicuntur, non de natura humana. Unde paulò post loquens de Christo, in terris degente ante passionem ait: Propter unitatem personæ in terra Filius Dei, propter eandem unitatem in cælis Filius hominis: Vides non dictum esse in cælo humanitatem, in terra divinitatem: sed in cælo Filium hominis, id est, personam; in terra Filium Dei, id est, eandem personam: quia ubique est illa persona.

XXXVIII. Respondemus, quod loquatur Augustinus de una eademq; persona, id extra controversiam esse, nempe de λόγῳ, sed incarnato. Quandoquidem de Christo agit, hoc est, de illo, qui unctus est à Spiritu sancto sine mensura, Job. 3. v. 34.

XXXIX. De hoc ergo Christo, & non de nudo λόγῳ, dicit, quod sit ubiq;, & ut Filius hominis, & ut Filius Dei est. Si ergo tantum voluisset Augustinus ad divinam naturam restringere illam omnipræsentiam: 1. non dicere potuisset, *Christum esse ubiq;*. Quandoquidem *Christus*, ut talis, nullibi est sine carne sive humanitate: quippe cujus solius respectu Christus, sive unctus est & dicitur: 2. neque affirmare potuisset, *Christum*, qui idem est Filius hominis & Filius Dei, ubique esse; sed ita disponere verba debuisset: *Christum*, qui idem Filius Dei est, vel quatenus Filius Dei est, esse ubique. Atqui verò sic non loquitur Augustinus: sed Filium hominis & Filium Dei conjungit, ut ostendat, se illud *ubiq;* esse non duntaxat tribuere Christo quatenus Filius Dei, sed etiam quatenus Filius hominis est.

XL. Sequentia verba Augustini, à Bellarmino allegata, præcedentibus non contradicunt. Non quidem dicit Augustinus, in cælis esse humanitatem, in terra divinitatem. Verum, neque dicit; in cælis esse personam, & in terra esse eandem personam: sed propter unitatem personæ esse Filium Dei in terra; & Filium hominis in cælo. Jam quaeritur. An rectè
conclu-

concludatur: Augustinus dicit Filium Dei esse in terra: Ergo affirmat Filii Dei divinitatem esse in terrâ. Haud dubiè affirmabit Jesuita. Quæritur cur non eodem modo concludere liceat: Augustinus dicit Filium hominis esse in cœlis: Ergo affirmat Filii DEI humanitatem esse in cœlis? Sanè ratio diversitatis ac negationis ex verbis Augustini dari nequit. Sed omnino si prius ex Augustini verbis est concludendum. Ergo & posterius. Inquis: Ratio inde peti potest: quia humana Christi natura est finita, divina est infinita. Hoc etiam scivit Augustinus, & nihilominus illam permutationem instituit: eaque docet, quod non obstante finitate humanitatis, propter unionem hypostaticam, ubi est Filius Dei, ibi sit in suâ humanitate, cumque non tantùm fuerit in diebus carnis in terris, sed etiam in cœlis; fuerit etiam ibi in sua humanitate, & nequaquam extra eam; atque sic respectu personæ fuerit in cœlis.

XL I. Pergit Bellarminus, proferunt GELASII Minib. de duabus naturis. Quod, inquit, dictu audituq; fugiendum est, vel homo Deus esse jam desinat, si sola illic humanitas, non etiam Deitas perseverat; vel Deus homo consequenter esse desistat, si sola illic divinitas non etiam humanitas unita permaneat. Respondeo: illud ILLIC non significare locū, sed Christum seu mysteriū incarnationis, Vult enim dicere, si in Christo sit sola divinitas, aut sola humanitas, jam Christus non erit Deus, & homo: Et patet ex verbis sequentibus: Videbitur, inquit, quod abhorret animus dicere, sed cogit necessitas non tacere, divinitas in utroque mutabilis, si vel in carnem est ipsa conversa, vel sic est in Deitatem humanitatis transfusa conditio, ut proprietas ejus esse desierit.

XL II. Respondemus, haud dubiè id Brentium non negare: interim manet, quod ipse ex hoc Gelasii loco probare voluit: nempe divinam naturam nullibi subsistere extra suam assumptam humanitatem. Nam quemadmodum totalis unio tollitur, si statuatur divinitas in carnem conversa, vel conditio humanitatis in Deitatem transfusa: sic affirmato hoc, divinam naturam & subsistentiam totam esse & subsistere in infinitis ubi extra humanam naturam, & tantum in illo ubi, in quo est hu-
mani-

manitas, in illa & cum illa personaliter unitam subsistere; Sequitur divinam naturam non simpliciter, sed tantum secundum quid unitam cum humana natura subsistere, nempe tantum in ubi humanitatis: in cæteris autem ubi & locis infinitis extra humanitatem subsistere *ἀπὸ λόγου*, & sic extra unionem, in se ipsa & non in humanitate: Quia ergo juxta Gelasium dictum auditumque fugiendum est, quod Deus homo esse desistat, si sola illic divinitas, non etiam humanitas unita permaneat, nempe per transfusionem humanitatis in Deitatem: sic quoque eadem, vi consequentiæ infertur, quod si alicubi divina natura subsistat extra suam humanitatem tota, & totam suam subsistentiam, quod ibi non humanitas unita permaneat *λόγω*.

XLIII. Allegato ergo hoc Gelasii loco, haud dubie sic argumentari voluit Brentius: si Gelasio absurdum est statuere, quod post unionem hypostaticam sola divinitas, non etiam humanitas unita permaneat; utique absurdum etiam ipsi erit, si quis statuatur in infinitis ubi sive locis solam divinitatem, non etiam humanitatem unitam permanere.

XLIV. Cæterum Bellarminus *lib. 3. de Christo cap. 4.* allegat aliquot dicta Patrum, utpote *Ambrosii, utriusque Cyrilli, Chrysostomi, Ruffini, Augustini, Theodoretii, Leonis, Vigilii & Fulgentii*, quibus doctrinam nostram de omnipræsentia refellere conatur. Verum ad illa dudum respondit *Chemnitius lib. de duabus naturis cap. 30. m. pag. 249. & seqq.* Et adducit Bellarminus triplicem Chemnitii solutionem: *Primò veteres loqui contra Manichæos & Eutichianos, qui Christi humanitatem volebant conversam esse in immensam & illocalem divinitatem. Secundò, voluisse Patres dicere, Christi humanitatem non esse ubique, secundum naturales suas proprietates. Tertiò, Patres velle Christi humanitatem secundum visibilem formam non esse ubique, diffusam, nec localiter, circumscriptivè & sensibiliter esse interris.*

XLV. Verum non tantum illis tribus modis respondet Chemnitius, sed multas insuper addit. Speciales solutiones ad singula Patrum dicta directas, quas omittit Jesuita, uti etiam non attingit generalissimam hanc & solidissimam, quam in genere ita

re ita respondet Chemnitius : *Sanè, cum verbum Dei de Præsenti-
tia Corporis Christi, testamentaria Christi institutione Filii Dei obfi-
gnatum habeamus, possem ad omnia illa Patrum dicta semel respon-
dere, idq; ipsius Augustini verbis : Nos Patrum literas, non
ut catholicas habere, sed ex Canonicis considera-
re, & quod in eis divinarum scripturarum auto-
ritati congruit, cum laude eorum recipere ; quod
autem non congruit, cum pace eorum & salvâ
honorificentia, quæ illis debetur hominibus, eâ
libertate, ad quam nos vocavit Dominus, non
accipere, sed respuere.*

XLVI. Verùm hanc responsionem, ut dixi, non attin-
git Bellarminus, quæ nihilominus nervum totius argumenti,
ab autoritate Patrum, summi, incidit. Illas ergò duntaxat as-
sumit, ad quas aliquid in speciem respondere posse sibi videtur.

XLVII. Contra primam igitur Chemnitii adductam
responsionem excipit Jesuita : *Quod ad primam solutionem atti-
net, verum quidem est Patres loqui contra Eutychianos : sed eos hoc
argumento refellunt, quia, cum Christi caro non sit ubiq; sicut divini-
tas, necessario distincta Naturæ esse debent : qui ergò negant Patrum
fundamentum atque asserunt, carnem Christi esse ubique, apertè Pa-
tribus repugnant, ac proinde à Patribus refelluntur.*

XLVIII. Negamus Chemnitium, & nos cum illo, ne-
gare Patrum fundamentum : quippe quod est corpus, quod Fi-
lius Dei assumpsit, habere ac retinere in ipsâ unione ac gloria
essentiales corporis proprietates, ac ratione essentiæ suæ &
proprietate naturæ esse finitum, circumscriptum & locale,
atque has proprietates esse corporis non Deitatis : quod sanè
fundamentum per omnipræsentiâ carni Christi tributam,
non subvertitur.

XLIX. Ad secundam respondet Bellarminus : *Secunda
solutio nimis est debilis : Nam Patres non disputant de proprietatibus
naturalibus carnis, sed simpliciter negant illam esse ubique. Hanc hy-
pothe-*

pothesin non probabit Jesuita, & quod de Augustino in Epistola ad Dardanum scribente allegat, ad id respondet Chemnitius: *Et Augustinus ad Dardarum in eam sententiam, inquit, Corpus Christi esse in aliquo loco cœli propter veri corporis modum: Hæc de essentialibus seu Physicis humanitatis proprietatibus, quas in Christo in ipsâ unione & gloriâ salvas manere & nos dicimus, vera sunt: sed Christum carne suâ uti etiam ultra & supra essentialibus seu Physicis proprietates ipsius cap. 25. ostendimus.*

L. Ad tertiam respondet Bellarminus: *Tertia quoque solutio non est solida, tum quia nemo poterat dubitare, an Christi caro visibiliter ubique esset diffusa, tum quia etiam Patres non opponunt carnem visibilem carni invisibili, sed carnem Deitati, & dicunt Christum secundum Deitatem ubique esse, secundum carnem non ubique.*

LI. Licet quæstio non fuerit principaliter, an Christi corpus secundum visibilem formam sit ubique: interim tamen urgebant hoc negantes omnipræsentiam carnis Christi: quod si illa esset omnipræsens, tum per expansionem & sic visibilem formam esset ubique: Quod sanè negandum fuit. Carnem quoque opponunt Deitati, quatenus hæc & illa secundum suam naturam virtutesque naturales consideratur, & sic carnem tantum in uno loco & Deitatem ubique esse, verè asserunt, & nos non negamus. Hactenus de omnipræsentia humanitati Christi communicata.

F I N I S.

99 A 6900

ULB Halle 3
002 622 092

SB

Repro

VD 77

11

IO UNDECIMA
m Confessionem

ontinens

ARTICULI III.

De

MUNICA-

NIPRÆSENTIÆ.

proposita

idemiâ wittebergensi,

ESIDE

ARTINI, SS. Th.

o, Facult. Theol. Seniore,

Præposito, ac p. t.

niæ Rectore,

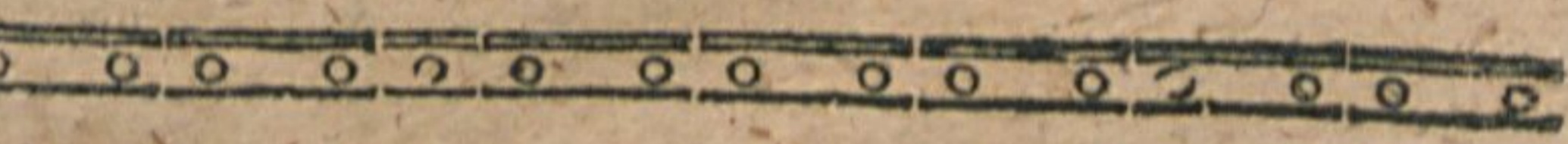
ONDENTE

O XZGHZEX

oviâ-Lufato.

ditorio Collegii veteris

n 14. Decembr.

EBERGÆ,

OMONIS AVERBACH,

DO XXVIII.